

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 21 stycznia 2016 roku powód Skarb Państwa-Nadleśnictwo N. w N. wniósł przeciwko pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. pozew o zapłatę kwoty 24008,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 marca 2015 roku do dnia zapłaty, a także złożył wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

Po wniesieniu przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w dniu 26 lutego 2016 roku Sąd ten postanowieniem z dnia 28 maja 2016 roku zawiesił postępowanie w sprawie wobec otwarcia postępowania sanacyjnego pozwanej (postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z 3 marca 2016 roku), a następnie podjął je postanowieniem z 25 października 2016 roku przeciwko zarządcy (...) spółki z o.o. w W.. Po rozpoznaniu sprawy, zasądził od zarządcy (...) spółki z o.o. w W. na rzecz powoda kwotę 24008,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 marca 2015 roku do dnia zapłaty (punkt I), kwotę 4800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II) oraz nakazał pobrać od pozwanego zarządcy (...) spółki z o.o. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 1201 zł tytułem kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 1 sierpnia 2006 roku powód zawarł z pozwaną (poprzednia nazwa: Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) 'H.' spółka z o.o. w L.) umowę, której przedmiotem było oddanie gruntów Skarbu Państwa o powierzchni 3/5 z 17552m2 celem eksploatacji magistrali linii światłowodowej. Czynsz dzierżawny ustalono na kwotę 15769,80 zł netto rocznie, dzierżawca został zobowiązany do uiszczania czynszu w terminie 30 dni od dnia otrzymania faktury, zaś termin jej wystawienia ustalono na dzień 30 stycznia każdego roku. Strony ustaliły, że czynsz objęty opodatkowaniem VAT będzie waloryzowany rocznym wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych za poprzedni rok. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony. Powód poinformował pozwaną, że kwota czynszu od 1 stycznia 2014 roku wyniesie 19519,08 zł netto. Dnia 30 stycznia 2015 roku powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 24008,47 zł, zakreślając termin płatności na 30 dni. Powódka bezskutecznie wzywała pozwaną do zapłaty tej kwoty. Pozwana w dniu 30 stycznia 2015 roku fakturę VAT nr (...) zaksięgowała.

Opierając rozstrzygnięcie na przepisach art. 693 §1 i 2 k.c. Sąd I instancji uznał za bezsporne zarówno zawarcie umowy dzierżawy, jak i realizowanie jej przez strony. Zakwestionował stanowisko pozwanej co do nieotrzymania faktury VAT, zwracając uwagę, że w dniu 30 stycznia 2015 roku zaksięgowała ona fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 24008,47 zł. Powyższe świadczy zaś nie tylko o doręczeniu faktury, ale również o istnieniu i wykonaniu umowy dzierżawy zawartej pomiędzy stronami, a także należnym z tego tytułu wynagrodzeniu i terminie zapłaty. Zasadności wystawienia faktury VAT oraz jej wysokości pozwana nie kwestionowała. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 §1 k.c., zaś o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c. przyjmując, że pozwana jako przegrywająca proces winna zwrócić powódce koszty zastępstwa procesowego w kwocie 4800 zł.

W apelacji pozwany zaskarżył w całości wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie, zarzucając mu oczywiste naruszenie prawa materialnego tj. art. 53 ust. 2 i art. 311 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego poprzez zasądzenie roszczenia bezpośrednio od zarządcy masy sanacyjnej zamiast prawidłowo od dłużnika pomimo okoliczności, że zarządca nie odpowiada za zobowiązania zaciągnięte w sprawach dotyczących masy sanacyjnej, jak również oczywiste naruszenie prawa materialnego, tj. art. 79 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego poprzez zasądzenie odsetek od wierzytelności pieniężnej od dnia 2 marca 2015 roku do dnia zapłaty w sytuacji, gdy ww. przepis wyłącza odpowiedzialność dłużnika za odsetki przypadające za okres po dniu poprzedzającym dzień otwarcia postępowania sanacyjnego, tj. po dniu 2 marca 2016 roku.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od (...) spółki z o.o. w restrukturyzacji w W. na rzecz Skarbu Państwa – Nadleśnictwa N. kwoty 24008,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 marca 2015 roku do dnia 2 marca 2016 roku; o zasądzenie od (...) spółki z o.o. w restrukturyzacji w W. na

rzecz Skarbu Państwa Państwowego – Nadleśnictwa N. kwoty 4800,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego; o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie (tj. co do roszczeń odsetkowych) oraz o nakazanie pobrania od (...) spółki z o.o. w restrukturyzacji w W. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 1201,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu od ponoszenia której powód jest zwolniony z mocy ustawy. Nadto pozwany wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz (...) spółki z o.o. w restrukturyzacji w W. kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem II instancji wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że jako zarządca masy sanacyjnej nie posiada legitymacji materialno-prawnej do występowania w niniejszym procesie w charakterze strony pozwanej, co wynika z art. 53 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego. Zarządca posiada jedynie legitymację formalną do występowania w postępowaniu w charakterze strony pozwanej, która to legitymacja wynika z art. 311 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego. Legitymację materialno-prawną posiada natomiast (...) spółka z o.o. w restrukturyzacji w W.. W sprawie występuje bowiem rozdzielenie legitymacji formalnej i materialno-prawnej po stronie pozwanej. Odwołując się do orzecznictwa i doktryny powstałych na gruncie Prawa upadłościowego i naprawczego (w tym art. 144 ust. 1 i 2) apelujący podniósł, że stroną postępowania w znaczeniu formalnym jest syndyk, natomiast stroną w znaczeniu materialno-prawnym od której zasądzone jest świadczenie lub na rzecz której świadczenie jest zasądzone jest upadły, co znalazło swoje odzwierciedlenie w postanowieniu Sądu Najwyższego z 21 lipca 2011 roku wydanym w sprawie V Cz 37/11, w wyroku z 7 października 2004 roku wydanym w sprawie IV CK 84/06, jak również w wyrokach sądów powszechnych (Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 14 września 2012 roku, sygn. akt: I ACa 600/12, Sądu Okręgowego w Gdańsku z 20 grudnia 2010 roku, sygn. akt III Ca 1266/10). Odnosząc powyższe do zarządcy ustanowionego w postępowaniu sanacyjnym apelujący wskazał, że jest on zastępcą pośrednim strony w znaczeniu materialno-prawnym, stroną w znaczeniu materialno-prawnym pozostaje dłużnik od którego świadczenie jest zasądzone. Podkreślając, że zasądzenie roszczenia od zarządcy masy sanacyjnej skutkowałoby odpowiedzialnością przez zarządcę za zobowiązania innego podmiotu, tj. dłużnika, skarżący zwrócił uwagę, że wyrok wskazujący, iż roszczenie zasądzone jest od zarządcy masy sanacyjnej, nie nadaje się do egzekucji. Nie wynika bowiem z niego, jaki podmiot jest zarządcą, a w toku postępowania sanacyjnego zarządca może się zmienić. Uzasadniając drugi z zarzutów apelacji apelujący wskazał, że dochodzona wierzytelność powstała przed datą otwarcia postępowania sanacyjnego i stanowi wierzytelność układową. Zgodnie zaś z art. 79 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego odsetki od wierzytelności pieniężnych będących wierzytelnościami układowymi należą się tylko do dnia poprzedzającego dzień otwarcia postępowania sanacyjnego, tj. 2 marca 2016 roku.

Powód wniósł o oddalenie apelacji pozwanej w całości oraz o sprostowanie oznaczenia strony pozwanej w pkt I, II i III wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 6 kwietnia 2017 roku, sygn. akt: XI GC 1401/16 w ten sposób, że w miejsce (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.” wpisana zostanie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w restrukturyzacji”. Nadto wniósł o zasądzenie od (...) spółki z o.o. w W. w restrukturyzacji kosztów postępowania apelacyjnego na rzecz powoda. Podniósł, że brak zarzutów naruszenia przepisów postępowania powoduje, że Sąd II instancji nie może wziąć pod uwagę z urzędu tego rodzaju uchybień o ile nie skutkują nieważnością postępowania. Podkreślił, że w sprawie nie może być mowy o omyłce strony powodowej polegającej na nieprawidłowym doborze strony pozwanej. W konsekwencji, zaistniały w wyroku mankament polegający na nieprecyzyjnym określeniu strony, od której są zasądzone określone świadczenia powinien zostać usunięty w trybie art. 350 §1 i 3 k.p.c. Nadto, w ocenie powoda przepis art. 79 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego nie stanowi przeszkody, aby zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie również za okres po 2 marca 2016 roku, a zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie po dniu 2 marca 2016 roku nie godzi w interesy innych wierzycieli.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Podstawy zarzutów apelacji pozwany upatrywał w tym, że zarządca masy sanacyjnej nie ma legitymacji materialno-prawnej do występowania w procesie w charakterze strony pozwanej, a w konsekwencji nieprawidłowo zasądzono roszczenie bezpośrednio od zarządcy masy sanacyjnej, zamiast – prawidłowo – od dłużnika. Pozwany nie kwestionował natomiast ani ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie

ani też obowiązku zapłaty czynszu dzierżawnego za rok 2015 objętego fakturą VAT nr (...). Powód co do zasady podzielił argumentację pozwanego odnoszącą się do niewłaściwego oznaczenia strony pozwanej podnosząc, że zmiana wyroku może nastąpić w trybie sprostowania.

W ocenie Sądu Okręgowego w Szczecinie Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie nie tylko w sposób prawidłowy rozstrzygnął w przedmiocie sporu, ale również we właściwy sposób oznaczył stronę pozwaną.

W sprawach z udziałem syndyka masy upadłości (analogicznie zarządcy) w orzecznictwie sądów powszechnych i doktrynie zarysowały się rozbieżności na tle oznaczania strony w sentencji wydawanego wyroku: strona oznaczana jest bądź jako syndyk masy upadłości dłużnika (zarządca), bądź jako dłużnik. W obu przypadkach nie ma jednak wątpliwości, że syndyk masy upadłości (zarządca) jest stroną w znaczeniu procesowym, zaś dłużnik stroną w znaczeniu materialnym, co oznacza możliwość egzekwowania świadczenia wyłącznie na rzecz strony w znaczeniu materialnym bądź od strony w znaczeniu materialnym.

Argumentacja apelującego opierała się na poglądach wyrażonych we wskazanych w apelacji wyrokach, m.in. Sądu Najwyższego z 07.10.2004r., IV CK 86/04, Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CSK 244/08 oraz Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 14.09.2012r., I ACa 600/12. W orzeczeniach tych, wydanych na tle art. 144 Prawa upadłościowego stwierdzono, że w procesie, w którym syndyk działa na rzecz upadłego, upadły jest stroną w znaczeniu materialnym i świadczenie dochodzone przez syndyka podlega zasądzeniu na rzecz upadłego, a dochodzone przeciwko syndykowi podlega zasądzeniu od upadłego.

Przedstawione poglądy zostały poddane słusznej, zdaniem Sądu Okręgowego, krytyce ze strony przedstawicieli doktryny. W pierwszej kolejności zaznaczenia wymaga, że specyfika postępowania sanacyjnego w stosunku do innych postępowań restrukturyzacyjnych wyraża się przede wszystkim w odebraniu zarządu dłużnikowi i ustanowieniu zarządcy. Zgodnie z treścią art. 311 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego (t.j. Dz.U. z 2017r., poz. 1508) postępowania sądowe, administracyjne, sądownoadministracyjne i przed sądami polubownymi dotyczące masy sanacyjnej mogą być wszczęte i prowadzone wyłącznie przez zarządcę albo przeciwko niemu. Postępowania te zarządca prowadzi w imieniu własnym na rzecz dłużnika. Z treści tego przepisu wynika zatem, że zarządca jest podmiotem procesu dotyczącego masy sanacyjnej (komentarz A. H. do art. 311 ustawy Prawo restrukturyzacyjne, (...)). Przepis ten kreuje zatem bezwzględnie podstawienie procesowe zarządcy w miejsce dłużnika w sprawach dotyczących masy sanacyjnej. Jego wyrazem w omawianej sprawie było zawieszenie – po otwarciu postępowania sanacyjnego pozwanej - postępowania zainicjowanego przez stronę powodową (na podstawie art. 174 §1 pkt 4 k.p.c.), a następnie – po ustaleniu osoby pełniącej funkcję zarządcy – podjęcie tego postępowania z jego udziałem na podstawie art. 180 §1 pkt 5 lit. d w związku z art. 174 §3 k.p.c., co w przedmiotowej sprawie miało miejsce w dniu 25 października 2016 roku (k. 63).

O ile wskazane wyżej zastępstwo, jak to ma miejsce w przedmiotowej sprawie, odnosi się do zastępstwa procesowego, określane jest jako „podstawienie procesowe” ewentualnie „substytucja procesowa”. Podstawienie procesowe polega na tym, że zamiast podmiotu będącego stroną w znaczeniu materialnym występuje w procesie jako strona w znaczeniu procesowym inny podmiot. Tym samym w procesie nie występuje podmiot będący stroną w znaczeniu materialnym. Jak wyjaśnił dr D. C. w artykule „Wpływ postępowań restrukturyzacyjnych na postępowania cywilne dotyczące masy restrukturyzacyjnej i masy sanacyjnej” (Doradca restrukturyzacyjny nr 4 ((...)) s. 58) można dokonać rozróżnienia legitymacji na materialną, polegającą na posiadaniu prawa podmiotowego lub interesu prawnego podlegającego ochronie w postępowaniu cywilnym, i procesową, zwaną formalną, przez którą rozumieć należy uprawnienie do występowania w postępowaniu cywilnym celem ochrony cudzego lub własnego prawa podmiotowego. Stroną w znaczeniu materialnym jest ten podmiot, któremu służy legitymacja materialna, a stroną w znaczeniu formalnym ta osoba, której przysługuje legitymacja formalna. Legitymacja formalna ma miejsce wtedy, gdy z mocy wyraźnego przepisu w charakterze strony procesu ze względu na przedmiot sporu może wystąpić osoba, niebędąca stroną stosunku spornego. W przypadku, w którym posiadanie uprawnienia do występowania w procesie przez osobę trzecią powoduje utratę prawa do występowania w postępowaniu przez podmiot stosunku prawnego, mamy do czynienia z legitymacją formalną bezwzględną. Zdaniem autora przepisu art. 311 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego kreuje bezwzględnie podstawienie procesowe zarządcy w miejsce dłużnika w sprawach dotyczących masy sanacyjnej. Dłużnik

w tych sprawach, choć zachowuje status strony procesu w ujęciu materialnoprawnym, traci legitymację procesową na skutek otwarcia postępowania sanacyjnego. Wobec tego, że to zarządca występuje w imieniu własnym jako strona procesu „świadczenie w procesie podlega zasądzeniu na rzecz podmiotu mającego legitymację do występowania w postępowaniu cywilnym, a nie na rzecz podmiotu, który takiej legitymacji nie posiada”. Jak słusznie zwrócił uwagę dr D. C., w razie zakończenia lub umorzenia postępowania restrukturyzacyjnego tytułowi egzekucyjnemu zasądzającemu świadczenie na rzecz zarządcy może zostać nadana klauzula wykonalności na rzecz dłużnika na podstawie art. 788 §2 k.p.c.

Analogiczne stanowisko zajął P. Z. w komentarzu do art. 311 ustawy Prawo upadłościowe Prawo restrukturyzacyjne, wyd. 4 z 2016r. C.H. B., s. (...), podkreślając, że zarządca w każdym postępowaniu występuje w imieniu własnym, ale na rachunek dłużnika. Wszystkie bowiem czynności, których dokona w czasie postępowania na rzecz masy sanacyjnej, mają skutek dla majątku dłużnika.

Prowadzenie spraw przez zarządcę we własnym imieniu oznacza, że stroną takiego postępowania jest „zarządca masy sanacyjnej” i tylko w takim oznaczeniu zawarte jest prawidłowe odniesienie zarówno do masy majątkowej, której dotyczy postępowanie (strona w znaczeniu materialnym), jak i do osoby występującej w postępowaniu (strona w znaczeniu formalnym). Ewentualna zmiana osoby zarządcy nie prowadzi przecież do zmiany strony w postępowaniu dotyczącym masy sanacyjnej.

Także S. G. w komentarzu do art. 311 ustawy Prawo upadłościowe Prawo restrukturyzacyjne wyd. 4 z 2016r. C.H. B., (...) stwierdził, że „w konsekwencji tego rozwiązania, dłużnik nie może być stroną żadnego postępowania sądowego, administracyjnego, sądowno-administracyjnego i polubownego (arbitrażowego) dotyczącego majątku wchodzącego w skład masy sanacyjnej. Stroną postępowania dotyczącego tego majątku może być tylko zarządca, który jednak – podobnie jak wykonawca testamentu, kurator spadku oraz syndyk masy upadłości – jest tzw. stroną zastępczą.

Z wyżej przytoczonych poglądów wynika, że zarządca jako pozasądowy organ postępowania restrukturyzacyjnego, powoływany w tym postępowaniu przez sąd, pełniący funkcję publiczną w sposób niezależny i samodzielny od uczestników postępowania, dokonuje czynności prawnych w imieniu własnym, lecz na rzecz dłużnika (art. 53 ust. restrukturyzacyjnego) i w słusznym interesie wierzycieli. Stanowisko prawne zarządcy nie może być rozpatrywane poza konkretnym postępowaniem sądowym, zarządca nie istnieje poza postępowaniem, w którym został powołany (tak P. F. w komentarzu do art. 53 ustawy Prawo restrukturyzacyjne, (...) Lex).

Zarówno we wskazanych w apelacji orzeczeniach, jak i we wskazanych powyżej poglądach komentatorów zajęto natomiast zgodne i podzielane przez Sąd odwoławczy stanowisko co do tego, że nie ma obowiązku wskazywania z imienia i nazwiska podmiotu sprawującego funkcję zarządcy, czy też danych firmy spółki sprawującej funkcję zarządcy. Powyższe uzasadnione jest m.in. możliwością zmiany podmiotu pełniącego funkcję zarządcy w toku postępowania sanacyjnego. Orzeczenia wydane przeciwko bądź na rzecz zarządcy nie powinny zatem zawierać jego imienia i nazwiska, a jedynie wskazanie funkcji wraz z określeniem masy sanacyjnej (zarządca masy sanacyjnej (...) sp. z o.o. w W.). W ten sposób jednoznacznie określony jest podmiot, który za zobowiązania odpowiada, bez ryzyka obciążenia długami masy zarządcy osobiście (vide: P. Z. w komentarzu do art. 53 ustawy Prawo restrukturyzacyjne, wyd. 4 z 2016r., (...)).

W konsekwencji, wbrew obawom apelującego, oznaczenie jako pozwanego zarządcy (...) spółki z o.o. w W. nie prowadzi do zasądzenia roszczenia dochodzonego pozwem od podmiotu pełniącego funkcję zarządcy. Oczywistym jest bowiem, że postępowanie w sprawie toczyło się z powództwa Skarbu Państwa – Nadleśnictwa N. przeciwko dłużnikowi, tj. (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a zarządca działał w sprawie na rzecz tegoż dłużnika, choć we własnym imieniu.

Oznaczenie wyroku poprzez wskazanie jedynie funkcji organu (zarządcy) bezpośrednio nawiązuje do – przywołanego w apelacji – przepisu art. 53 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego. W tym przepisie ustawodawca wyraźnie zaznaczył, że zarządca nie odpowiada za zobowiązania zaciągnięte w sprawach dotyczących masy sanacyjnej. Jest to tzw. nadregulacja (superfluum), gdyż oczywiście wynika to konstrukcji prawnej dokonywania czynności na rachunek

dłużnika. Zarządca ponosi jedynie swoją własną odpowiedzialność odszkodowawczą za szkodę wyrządzoną na skutek nienależytego wykonywania obowiązków na zasadzie art. 25 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego, tj. osobistą odpowiedzialność odszkodowawczą za szkody wyrządzone przez swoje działania i zaniechania (tak P. F. w komentarzu do art. 53 ustawy Prawo restrukturyzacyjne, (...) Lex).

Z powyższych względów uznano za prawidłowe określenie strony pozwanej (przegrywającej sprawę) jako zarządcy restrukturyzowanej spółki (...) spółki z o.o.

Uzasadniając drugi z zarzutów apelacji apelujący wskazał, że dochodzona wierzytelność powstała przed datą otwarcia postępowania sanacyjnego i stanowi wierzytelność układową. Powołując się na treść art. 79 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego podniósł, że odsetki od wierzytelności pieniężnych będących wierzytelnościami układowymi należą się tylko do dnia poprzedzającego dzień otwarcia postępowania sanacyjnego, tj. 2 marca 2016 roku.

Ze stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić. Zgodnie z treścią wskazanego przez apelującego przepisu art. 79 ust. 2 odsetki od wierzytelności pieniężnej umieszcza się w spisie wierzytelności w kwocie naliczonej do dnia poprzedzającego dzień otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego. Przytoczony przepis wskazuje zatem jedynie w jakiej kwocie (jak naliczonej) umieszcza się w spisie wierzytelności odsetki od wierzytelności pieniężnej. Zakaz ujmowania w spisie wierzytelności odsetek za okres od dnia otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego ma na celu zapobieżenie nierównomiernemu wzrostowi siły głosu wierzyciela w tym postępowaniu. Wbrew twierdzeniom apelacji otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego nie powoduje natomiast skutku w postaci wstrzymania biegu odsetek, czy wstrzymania ich naliczania. Przy zawarciu układu w postępowaniu restrukturyzacyjnym nie obowiązuje reguła prawa upadłościowego nakazująca naliczanie odsetek od wierzytelności o charakterze osobistym tylko w stosunku do samego upadłego (a nie w stosunku do masy upadłości). Obliczanie odsetek od wierzytelności należnych od dłużnika nie doznaje w tym postępowaniu żadnych ograniczeń, bez względu na źródło ich powstania (vide: S. G. w komentarzu do art. 150 Prawa restrukturyzacyjnego, (...) (Prawo upadłościowe. Prawo restrukturyzacyjne. Komentarz z 2016r., wyd. 1 C.H. B.)).

W przepisie art. 150 ust. 1 pkt 2 ustawy ustawodawca *expressis verbis* przesądził, że układ restrukturyzacyjny obejmuje również odsetki za okres od dnia otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego. Kwestia odsetek została rozstrzygnięta w tym przepisie w sposób wyraźny. Obecnie zatem obowiązuje taki stan prawny, jaki istniał pod rządem art. 272 ust. 2 Prawa upadłościowego w jego pierwotnej wersji. Układ obejmuje więc wszelkie odsetki, zarówno dotychczasowe (zgodnie z ogólną zasadą dotyczącą wierzytelności powstałych przed dniem otwarcia postępowania), jak i aktualne, tj. naliczane za okres od dnia otwarcia postępowania na podstawie art. 150 ust. 1 pkt 2 ustawy. Co do zasady, odsetki jako świadczenie uboczne dzielą los restrukturyzowanej należności głównej.

Z powyższych względów apelacja pozwanej była nieuzasadniona, wobec czego na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono, jak w punkcie I sentencji wyroku.

W punkcie II kierując się wyrażoną w kodeksie postępowania cywilnego, w zakresie kosztów procesu, zasadą odpowiedzialności za jego wynik oraz uwzględniając, że pozwana w całości uległa z wywiedzionym środkiem odwoławczym, na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 tegoż kodeksu, obciążono ją kosztami postępowania apelacyjnego poniesionymi przez powódkę. Na koszty te składało się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1800 zł ustalone zgodnie z treścią §2 pkt 5 w zw. z §10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia apelacji oraz poniesione przez pełnomocnika pozwanej koszty przejazdu na rozprawę apelacyjną w kwocie 61,84 zł, których wysokość nie budziła wątpliwości Sądu. Zgodnie bowiem z treścią art. 98 §3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Wydatki oznaczają koszty wszelkich czynności adwokata (radcy prawnego), podejmowanych w toku postępowania, jeżeli w okolicznościach sprawy były one

niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wydatki radcy prawnego stanowią jednocześnie kategorię odrębną od jego wynagrodzenia, co wynika wprost z treści art. 98 § 3 k.p.c.

Wobec braku podstaw do zmiany oznaczenia strony pozwanej w wyroku Sądu I instancji, stosownie do argumentacji uzasadniającej oddalenie apelacji, brak było również podstaw do sprostowania wyroku zgodnie z żądaniem strony powodowej, o czym orzeczono w punkcie III wyroku.

(...)A. A. B.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)